

Arrest

nr. 310 478 van 25 juli 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 15 februari 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 15 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat D. DAGYARAN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitische moslim. U bent geboren op 25-06-1993 in Salabe Olia, in het Alishang district van de provincie Laghman. Veertig dagen of twee maanden na uw geboorte verhuisde u naar Kabul omwille van het werk van uw vader in Kabul. In 1392 (i.e. 2013-2014) verhuisde u naar de stad Ghazni om er te gaan studeren en werken in de Da Afghanistan Bank. U woonde twee jaar alleen in Ghazni, waarna uw familie ook naar daar verhuisde. U woonde in Ghazni tot uw vertrek uit Afghanistan op 1 Sawr 1400 (i.e. 21 april 2021).

U werkte vanaf Mizan 1392 (i.e. september-oktober 2013) als co-administratief medewerker, supervisor en finance affairs assistent in de Da Afghanistan Bank in Ghazni. Ondertussen studeerde u 's avonds economie op de Sultan Mahmoud Ghaznawi universiteit in Ghazni, van 1393 tot 1397.

U verklaarde dat u vanaf 1394 of 1395 (i.e. 2015-2017), ten tijde van uw job bij de Da Afghanistan Bank, ongeveer meer dan honderd telefoontjes kreeg van de Taliban via verschillende nummers en op verschillende momenten. Ze probeerden u te motiveren en overtuigen om met hen samen te werken. De Taliban hadden drie eisen: de lijst van alle brokers aan hen doorgeven, de lijst van alle contractors die een contract hadden met het veiligheidsbureau aan hen doorgeven, en hen het cashgeld van de geldtransporten te overhandigen. Ze beloofden u ook een deel van het geld. In het begin antwoordde u dat u maar een eenvoudige bankmedewerker was, maar de Taliban kreeg meer informatie over u. U vermoedt dat een collega van u, H.K.S., hen informatie over u gaf. Op een dag kreeg u immers een telefoontje wanneer u op het Massood plein in Ghazni stond, waar uw collega toen ook aanwezig was. De persoon die u belde wist details over u, zoals welke kleren u op dat moment droeg, wat u deed vermoeden dat uw collega die informatie doorgaf. U besprak de telefoontjes van de Taliban en uw vermoedens over uw collega met uw baas, die ze aan de kant schoof.

U weigerde de voorstellen van de Taliban telkens, waarna ze u begonnen te bedreigen met de dood. Eerst kreeg u een brief van hen, waarin ze u opriepen te stoppen met werken en u een medewerker van een ongelovige overheid noemden. U ging echter verder met uw werk en hield zich niet aan hun eisen. U bracht wel de provinciale en nationale veiligheidsdienst op de hoogte van die bedreiging aan uw adres, maar ze deden er niets mee. Daarop kreeg u een tweede brief waarin ze hun beslissing noemden om u te ontvoeren en doden. Na de tweede brief stopte u met uw werk. Ook na die tweede brief bracht u de veiligheidsdiensten op de hoogte, maar ze deden er niets mee. Op 10 Hamal 1400 ging u naar Kabul, waar u eveneens het hoofd van de centrale bank op de hoogte bracht en hem vroeg om u naar het bureau in Kabul over te plaatsen, maar die gaf daar geen gehoor aan.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan op 1 Sawr 1400 (i.e. 21 april 2021). U kwam aan in België op 24 november 2021 en diende hier op 30 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat u uw land had verlaten en na de val van Afghanistan, kwamen de Taliban nog twee keer naar uw familie in hun huis in Ghazni om hen naar u te vragen. Vier à vijf maanden na de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 verhuisde uw familie terug vanuit Ghazni naar Kabul. Daar kwamen de Taliban ook twee keer naar uw ouders nadat ze hun adres hoorden van mensen in de buurt, die de Taliban ook over het werk van uw broers voor de voormalige overheid vertelden. De tweede keer namen ze uw vader mee, sloegen ze hem en vroegen ze hem naar zijn zonen. Door die slagen is hij nu verlamd.

Uw broers Ma., Mo. H. en A. leven ondergedoken in Kabul en werken er respectievelijk in een winkel, fabriek en batterijfabriek. Omwille van hun werk voor en link met de voormalige overheid, respectievelijk bij het leger in de provincie Logar, als student op de militaire academie en bij de speciale strijdkrachten en nationale veiligheid, staan ze onder bedreiging en worden ze door de Taliban gezocht. De Taliban heeft hen echter nog nooit benaderd omdat ze niet weten waar ze zich bevinden.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) een kopie van uw taskara, (2) een kopie van de elektronische taskara van uw vrouw H., (3) foto's van u tijdens de uitoefening van uw werk, (4) documenten, certificaten en werkbadges van uw werk, (5) documenten in verband met uw universitaire opleiding, (6) de eerste dreigbrief van de Taliban, (7) de tweede dreigbrief van de Taliban, (8) het eerste verzoekschrift over de bedreiging door de Taliban, (9) het tweede verzoekschrift over de bedreiging door de Taliban, en (10) documenten in verband met het werk van uw broers.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

U verklaart dat de Taliban u wilden overtuigen met hen samen te werken vanuit uw job als medewerker in de Da Afghanistan Bank in Ghazni, maar dat u weigerde, waarop ze u met de dood bedreigden (CGVS, p. 14). Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uzelf stelt co-administratief assistent, supervisor en finance affairs assistent te zijn geweest bij de Ghazni branche van de Da Afghanistan Bank (CGVS, p. 9-10), waar u verantwoordelijk was voor het uitvoeren van licenties aan brokers, de controle van brokers, en geldtransporten (CGVS, p. 10-11). U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functie. U bent hier niet in geslaagd. Uit uw verklaringen blijkt dat na de val van de regering sommige collega's lagere posities kregen bij de centrale bank (Da Afghanistan Bank), terwijl de Taliban zelf de topfuncties bezetten (CGVS, p. 21). Het feit dat sommige collega's er konden blijven werken, ook al was het in een lagere positie, wijst erop dat de Taliban medewerkers van de centrale bank niet viseren louter omwille van hun job als medewerker van de centrale bank ten tijde van de voormalige Afgaanse overheid. Een vrees voor vervolging louter omdat u werkte voor Da Afghanistan Bank ten tijde van de voormalige overheid, maakt u aldus niet aannemelijk.

Bovendien zijn ook uw verklaringen betreffende de concrete vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt niet aannemelijk. Zo verklaart u dat u vanaf 1394 of 1395 (i.e. 2015-2017; zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 1) meer dan honderd keer gebeld werd door de Taliban die u aanvankelijk probeerden te overtuigen met hen samen te werken (CGVS, p. 16). Op de Dienst Vreemdelingzaken (DVZ) repte u eerst en vooral met geen woord over de meer dan honderd telefoontjes van de Taliban, en sprak u slechts over de dreigbrieven die u ontving (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Dat mag toch sterk verbazen gezien de telefoontjes het begin van uw problemen met de Taliban inluiden en rechtstreeks verband houden met de latere dreigbrieven en vervolgingsfeiten die u ten beurt vielen (CGVS, p. 14-15). Van een verzoeker om internationale bescherming kan dan ook verwachten worden dat hij dergelijke elementen meteen en eenduidig aanhaalt wanneer die om diens redenen voor een verzoek om internationale bescherming wordt gevraagd. Ook over de eigenlijke eisen en bedreigingen weten uw verklaringen niet te overtuigen. Gevraagd of de Taliban aan de telefoon ooit iets zeiden over het geval u zou weigeren, antwoordt u negatief en stelt u dat ze u in het begin slechts motiveerden en probeerden te overtuigen, maar dat ze u nog niet bedreigden (CGVS, p. 16). U vervolgt: "Na jaren wanneer ze begrepen dat ik niet onder hun invloed kwam, dan begonnen die bedreigingen" (CGVS, p. 16). De eerste dreigbrief die u van de Taliban ontving dateert van 11 Muharram 1442 (i.e. 30 augustus 2020, zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 2), wat wil zeggen dat de Taliban u gedurende drie tot vijf jaar bleven bellen om u te overtuigen en slechts daarna inzagen dat u hun eisen weigerde. Het is weinig waarschijnlijk dat een strategisch actor als de Taliban dermate aarzelend zouden optreden indien ze u daadwerkelijk wilden overtuigen om voor hen te werken. Zo wordt de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen reeds op de helling gezet.

Bovenstaande is bovendien des te onaannemelijker gelet op uw eerdere verklaringen over de veiligheidssituatie in Ghazni in de periode dat u er woonde en werkte. Zo verklaart u dat er ontvoeringen van medewerkers van overheidsbureaus gebeurden in Ghazni stad vanaf het jaar 1394 (i.e. 21 maart 2015 tot 20 maart 2016; zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 3) (CGVS, p. 12-13). U stelt daarnaast dat die incidenten toenamen vanaf de jaren 1397, 1398 en 1399 (i.e. 21 maart 2018 tot 20 maart 2021; zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 4) (CGVS, p. 13). Dergelijke incidenten gebeurden dagelijks of zeker drie tot vier keer per week (CGVS, p. 13) en gebeurden op verschillende tijdstippen: "voor

sommigen mensen die 's morgens naar hun werk gingen, soms wanneer ze terugkwamen, verschillende tijden" (CGVS, p. 12). Rekening houdend met uw verklaringen over die ontvoeringen, rijst de vraag om welke reden de Taliban u nooit benaderden, hoewel ze daar duidelijk de mogelijkheid toe hadden vanaf het jaar 1394, het jaar waarin de telefoontjes naar u ook ongeveer begonnen (CGVS, p. 16). Op die manier konden de Taliban u immers verder onder druk zetten om voor hen te werken, wat redelijkerwijze verwacht kan worden van een strategisch actor als de Taliban. Gevraagd om welke reden het al die tijd bij telefoontjes is gebleven, in een periode waarin er vele ontvoeringen konden gebeuren, antwoordt u dat ze u eerst wilden overtuigen (CGVS, p. 21). Expliciet gevraagd waarom ze u nooit hebben benaderd, stelt u dat de Taliban u niet konden benaderen gezien er een controlepost in de buurt was (CGVS, p. 21). U had eerder inderdaad verklaard dat u ongeveer in de achtste of negende maand van het jaar 1397 (i.e. 23 oktober 2018 tot 21 december 2018; zie administratief dossier, blauwe map, datumomzetting 5) verhuisde naar de straat waar ook het huis van de commandant, het gasthuis van de nationale veiligheid en de controlepost van de nationale veiligheid lagen: "daarom was die plaats veilig" (CGVS, p. 18). Aangezien de Taliban u niet konden bereiken vanaf uw verhuis naar die veilige straat in de achtste of negende maand van het jaar 1397, rest nog de vraag om welke reden de Taliban u nooit benaderden tussen 1394 of 1395, wanneer de telefoontjes begonnen (CGVS, p. 16), en de achtste of negende maand van het jaar 1397, wanneer u verhuisde naar de veilige straat (CGVS, p. 18). U verklaarde over uw eerste woningen in Ghazni stad immers dat ze op twee à drie kilometer van uw werk lagen en dat u er te voet of met de riksha heen ging (CGVS, p. 10). Uw werkuren waren bovendien 's zomers van acht uur tot zestien uur en 's winters van acht uur dertig tot vijftien uur dertig (CGVS, p. 10), wat dus dezelfde tijdstippen zijn als de momenten waarop de vele ontvoeringen plaatsvonden (CGVS, p. 12-13). Gevraagd om welke reden de Taliban u vanaf 1394 nooit benaderden en u slechts belden, terwijl u toen naar uw werk wandelde en er in de stad vele ontvoeringen plaatsvonden, verwijst u opnieuw naar de periode vanaf de achtste of negende maand van 1397 wanneer u in een veiligere omgeving woonde (CGVS, p. 21). Zo ontwijkt u de vraag en slaagt u er niet in de onaannemelijkheid van uw verklaringen uit te klaren. Daarnaast stelt u dat de Taliban uw tijdstabel niet kenden en verklaart u dat u normaal vroeg in de ochtend ging, vroeger dan anderen, en 's avonds wachtte totdat al uw collega's naar huis waren vooraleer u ook naar huis ging (CGVS, p. 21). Daarmee kan u echter nog steeds niet uitklaren om welke reden de Taliban u in een periode van ongeveer twee of drie jaar (tussen 1394 of 1395 en 1397) nooit benaderden, ondanks de vele ontvoeringen in die tijd. De Taliban hadden immers tijd genoeg om u vanaf 1394 of 1395 tot de achtste of negende maand van 1397, op te wachten en u zo te benaderen. Dat een strategische actor als de Taliban dat nooit deden indien ze u werkelijk viseerden, is weinig aannemelijk in het licht van uw eigen verklaringen over de veiligheidssituatie in Ghazni in die periode. Daarmee komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen eveneens in het gedrang.

Ook over de precieze reden waarom de Taliban u viseerden weten uw vage verklaringen allerm minst te overtuigen. U verklaarde dat de Taliban drie eisen hadden van u: de lijst van alle brokers aan hen doorgeven, de lijst van alle contractors die een contract hadden met het veiligheidsbureau aan hen doorgeven, en hen het cashgeld van de geldtransporten te overhandigen (CGVS, p. 14). Aangezien u er tijdens uw vrij relaas geen informatie over had gegeven, werd u nadien gevraagd om welke reden de Taliban u persoonlijk viseerden en vroegen hen die informatie te geven (CGVS, p. 16). Op die vraag antwoordt u aanvankelijk dat u de reden niet weet en oppert u vaagweg dat er misschien iemand was die hen informatie doorgaf (CGVS, p. 16). Wanneer u kort daarvoor werd gevraagd wat uw reactie op de telefoontjes van de Taliban was, had u ook vaagweg gezegd dat ze meer informatie over u kregen en na een tijd elk detail over uw job hadden: "Ze wisten alles" (CGVS, p. 16). Wanneer u dan wordt gevraagd hoe dat precies ging en hoe u dat merkte, werpt u plots op dat er een bankmedewerker was, H. K. S., waarover u uw twijfels had en dat die twijfels nu zijn omgezet naar werkelijkheid (CGVS, p. 16-17). Dat element had u echter nog niet aangehaald wanneer u werd gevraagd alle redenen te geven waarom u Afghanistan hebt verlaten (CGVS, p. 14-15). Gevraagd wanneer die twijfels begonnen werpt u opnieuw een element op dat u nog niet eerder had gezegd tijdens uw vrij relaas, waarna u werd gevraagd of u alle redenen had gegeven waarom u Afghanistan hebt verlaten (CGVS, p. 14-15). U stelt immers dat u op een dag op het Massood plein in Ghazni uitstapte uit de auto en dat u gebeld werd door iemand die u de details van uw kleren wist te zeggen (CGVS, p. 17). Net op dat moment zag u dat die persoon, H. K. S., u zag uitstappen, waardoor u vermoedde dat hij het was die informatie doorgaf aan de Taliban (CGVS, p. 17). U verklaart dat uw twijfels werkelijkheid werden wanneer u hoorde dat H. K. S. na de val van de voormalige Afghaanse regering, snel promotie had gemaakt in de bank, terwijl anderen hun job verloren of lagere jobs kregen (CGVS, p. 21). Het feit dat u al die informatie over de informant H. K. S. en het incident op het Massood plein pas opwerpt wanneer u er expliciet naar gevraagd wordt, doet reeds twijfels rijzen over de geloofwaardigheid ervan. Wanneer u later wordt gevraagd om welke reden de Taliban zoveel tijd in u bleven investeren wanneer blijkt dat u niet luistert, werpt u plots op dat u de enige was met toegang tot de informatie die ze vroegen, en dat ze u daarom honderd procent wilden overtuigen (CGVS, p. 21). Aangezien dat de uiteindelijke reden is waarom de Taliban u viseerden, rijst de vraag om welke reden u die niet eerder had gegeven wanneer u er expliciet naar werd gevraagd (CGVS, p. 16), wat het vermoeden sterkt dat u uw antwoorden ad hoc formuleert. Daarnaast blijft desalniettemin de vraag overeind om welke reden de Taliban u bleven viseren, hoewel ze reeds hun mannetje hadden in de bank: H. K. S.. Daarmee geconfronteerd antwoordt u dat slechts u toegang had tot de informatie die ze

vroegen (CGVS, p. 21). Over H. K. S. had u echter eerder ook gezegd dat hij de afgevaardigde van de manager was, dat hij startte op hetzelfde niveau als u maar snel promoveerde (CGVS, p. 16-17). Daaruit blijkt dus dat H. K. S. een hoge functie had binnen de bank, waardoor de vraag blijft om welke reden hij niet aan informatie kan geraken die de Taliban nodig hebben en de Taliban toch al die jaren in u bleven investeren, zonder succes. Bovenstaande vaagheden, onaannemelijkheden en laattijdig opgeworpen elementen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen die u met de Taliban kende, grondig aan.

Ook uw verklaringen over de problemen voor uw familie na uw vertrek ondergraven de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Zo verklaart u dat de Taliban na uw vertrek twee keer naar het huis van uw familie in Ghazni kwamen en twee keer naar het huis van uw familie in Kabul (CGVS, p. 21), waar ze woonden sinds ongeveer vier à vijf maanden na de machtsovername door de Taliban in augustus 2021 (zie administratief dossier, blauwe map, Council on Foreign Relations artikel). U stelt uitdrukkelijk dat uw vader werd geslagen door de Taliban wanneer ze hem opzochten in Kabul, waardoor hij nu verlamd is (CGVS, p. 9 en 21). Dat incident gebeurde volgens uw verklaringen op het CGVS dus nadat hij naar daar was verhuisd vanuit Ghazni (CGVS, p. 21). Op de DVZ had u echter het volgende verklaard over de vier bezoeken van de Taliban aan uw familie na uw vertrek, op zoek naar u: "2 keer zijn ze in provincie Ghazni binnen gevallen. De eerste keer dat ze zijn binnen gevallen werd papa ontvoerd door [de] Taliban en ze vroegen waar zijn kinderen waren. Papa zei dat ze allemaal gevlucht zijn. Dan hebben ze hem zwaar geslagen en dan hebben ze hem vrijgelaten. Hierdoor is hij aan de ene kant van zijn lichaam verlamd. Daarna is de familie voor de veiligheid verhuisd van Ghazni naar Kabul. Ze zijn in Kabul ook 2 keer binnen gevallen en nu hebben ze in Kabul ook hun adres veranderd" (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Uit die verklaringen blijkt duidelijk dat uw vader werd geslagen in Ghazni, daar verlamd raakte en dat uw ouders pas daarna verhuisd zijn naar Kabul. Geconfronteerd met die tegenstrijdigheid in uw verklaringen, ontkent u dat u op de DVZ had verklaard dat hij in Ghazni werd geslagen (CGVS, p. 21-22). Wanneer vervolgens uw exacte verklaringen van op de DVZ werden voorgelezen, herhaalt u slechts dat hij niet in Ghazni maar in Kabul werd geslagen en daardoor verlamd raakte (CGVS, p. 22). Die ontkenning van uw eerdere verklaringen kan echter niet overtuigen aangezien u eerder werd gevraagd of uw verklaringen werden voorgelezen in het Pashtu of Dari na het interview op de DVZ, waarop u antwoordde dat ze het vertaalden (CGVS, p. 4). Daarnaast verklaarde u geen opmerkingen te hebben bij het interview op de DVZ (CGVS, p. 4), waardoor u er dus niet in slaagt verschooning te bieden voor die tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Over die bezoeken aan uw vader na uw vertrek dient ook nog het volgende opgemerkt te worden: op het CGVS stelt u dat de Taliban uw vader meenamen wanneer ze twee keer in Ghazni zijn huis aanvielen en wanneer ze de tweede keer in Kabul langskwamen (CGVS, p. 21). Expliciet gevraagd of de Taliban uw vader meenamen wanneer hij in Ghazni of in Kabul leefde, stelt u onmiskenbaar dat het twee keer in Ghazni gebeurde en twee keer in Kabul (CGVS, p. 21). Op de DVZ had u echter over slechts één ontvoering gesproken, namelijk in Ghazni (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Ook die tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op de DVZ en op het CGVS, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw asielmotieven. Bovendien plaatst het CGVS vraagtekens bij die verschillende ontvoeringen, en dus logischerwijze vrijlatingen, van uw vader. Het is onaannemelijk dat een strategische actor als de Taliban uw vader meerdere keren gaat ontvoeren om u zo onder druk te zetten, als ze hem nadien telkens weer vrijlaten zonder dat ze hun doel bereikt hebben. Ook zo wordt geloofwaardigheid van uw verklaringen over de bezoeken van de Taliban aan uw familie na uw vertrek aangetast. Omwille van uw vage, onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen over uw eigen asielmotieven en de daaruit voortkomende bezoeken van de Taliban aan uw vader na uw vertrek, slaagt u er niet in uw vrees voor vervolging omwille van uw job bij de Da Afghanistan Bank in Ghazni, aannemelijk of geloofwaardig te maken.

Verder verklaart u dat de Taliban bij die bezoeken na uw vertrek aan uw vader ook naar uw andere broers vroegen (CGVS, p. 14). Over uw broers Ma., A. en Mo. H. verklaart u dat ze respectievelijk werken in het leger in de provincie Logar, bij de speciale strijdkrachten en nationale veiligheid in Farah, en als student in de militair academie (CGVS, p. 12). In verband met hun werk legt u ook enkele documenten en foto's neer (zie administratief dossier, groene map, document 10). Hoewel hun tewerkstelling voor de voormalige overheid op zich niet in twijfel wordt getrokken, slaagt u er allerm minst in om de vervolging ten aanzien van uw broers omwille van hun werk aannemelijk te maken. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broers ondergedoken leven omdat ze onder bedreiging zijn ten gevolge van hun werk voor de voormalige overheid (CGVS, p. 21-22). Bij de bezoeken van de Taliban aan uw vader vragen de Taliban bovendien ook naar uw broers (CGVS, p. 15). Er kan echter weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. Gevraagd hoe uw broers precies ondergedoken leven, stelt u dat A. in een batterijfabriek in Kabul werkt, dat

Ma. daar in een winkel werkt en dat ook Mo. H. daar in een fabriek werkt (CGVS, p. 22). Uit die verklaringen blijkt ten eerste al nauwelijks dat uw broers werkelijk ondergedoken leven, aangezien ze er gewoon werken en wonen. Wanneer u gevraagd wordt of de Taliban hen nooit benaderen omwille van hun jobs voor de voormalige overheid, stelt u dat de Taliban niet weten dat uw broers zich daar bevinden (CGVS, p. 22). U had eerder echter gezegd dat de Taliban achter het nieuwe adres van uw ouders in Kabul waren gekomen doordat ze "zeker" informatie hadden gekregen en u stelt expliciet: "Het is omdat mijn broers ook in de overheid waren en alle mensen in de buurt hadden die informatie dat zijn zonen in de overheid waren" (CGVS, p. 21). Gevraagd of de Taliban dan ook niet te weten konden komen waar uw broers zich bevonden, stelt u slechts: "Hun locatie is onbekend, als ze erachter komen over hun locatie zullen ze hen arresteren" (CGVS, p. 22). Het is bijzonder onaannemelijk dat uw broers er slechts vanuit gaan dat de Taliban niet achter hun locatie zullen komen en dus gewoon blijven werken in de fabrieken en winkel in Kabul, zeker gelet op het feit dat uw ouders wel nog gevisieerd en gevonden worden door de Taliban. Een dergelijke afwachtende houding staat allesbehalve in verhouding met de mogelijke dreiging die er vanuit de Taliban uitgaat naar voormalige medewerkers van de Afghaanse strijdkrachten. Daarnaast is het eveneens bijzonder onaannemelijk dat de Taliban zo doortastend te werk gaan wanneer ze uw ouders benaderen en hen vier keer gaan bezoeken, maar er dan niet in slagen om uw broers te vinden. Gelet op het feit dat de Taliban sinds de machtsovername in augustus 2021 (zie administratief dossier, blauwe map, Council on Foreign Relations artikel) alle macht in handen hebben in Afghanistan en in Kabul, kan er amper geloof worden gehecht aan het feit dat de Taliban uw broers niet vinden indien ze hen werkelijk zouden viseren. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw broers Ma., A. en Mo. H., toont u de problematische situatie waarin die zich volgens uw verklaringen bevinden niet aan.

Wat uw persoonlijke situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Bovendien maken uw verklaringen over de verschillende ontvoeringen en daaropvolgende vrijlatingen van uw vader (zoals ook eerder besproken; CGVS, p. 21), het des te onaannemelijker dat de Taliban uw broers werkelijk viseren. Hierboven werd immers reeds aangegeven om welke reden er ook geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen omtrent de ontvoeringen van uw vader door de taliban na uw vertrek. Het loutere feit dat u dus een familielid bent van vroegere leden van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat zij zélf te maken hebben met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Uit uw ongeloofwaardige verklaringen kan worden geconcludeerd dat de Taliban uw broers niet werkelijk zoeken omwille van hun eerdere werk, wat er op zijn beurt dan weer toe leidt dat er aan een vrees voor vervolging in uw hoofde, omwille van het werk van uw broers, evenmin geloof kan worden gehecht. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees voor vervolging door de Taliban tenietgedaan.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De taskara's van u en uw vrouw H. (zie administratief dossier, groene map, documenten 1-2) tonen hoogstens jullie nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS. De foto's en documenten die u neerlegt in verband met uw werk voor de Da Afghanistan Bank en uw universitaire opleiding economie (zie administratief dossier, groene map, documenten 3-5), tonen hoogstens aan dat u een medewerker van de Da Afghanistan bank was en dat u economie studeerde aan de universiteit in Ghazni, wat hier evenmin wordt betwist door het CGVS. Over de dreigbrieven van de Taliban en uw verzoekschriften daarover (zie administratief dossier, groene map, documenten 6-9) dient er te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de vervolgingsfeiten waarvan die brieven deel uitmaakten, ongeloofwaardig werden bevonden (zie boven), waardoor er ook geen geloof kan worden gehecht aan de brieven en verzoekschriften die u voorlegt. Documenten kunnen uw verklaringen bovendien pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven afgegeven door de Taliban die toen nog een gewapende verzetsgroep waren en geen officiële actor, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen

dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het

Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals

bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij

een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

2.1. Op 15 februari 2024 heeft de verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt aan de Raad waarmee hij de volgende documenten neerlegt:

- Foto van 7 medewerkers van "De Afghanistan Bank" gedood door de Taliban (Stuk 1)

-Persartikel van SAAJS, vereniging van Afghaanse rechters ,waarin de ontvoering van en moord op een bankmedewerker van "De Afghanistan Bank" door de taliban,de heer S. A. Q. S. (...), wordt bevestigd (Stuk 2)

-Persartikel van SAAJS, vereniging van Afghaanse rechters ,waarin de ontvoering van en moord op een bankmedewerker van "De Afghanistan Bank" door de taliban,de heer W. (...), wordt bevestigd (Stuk 3)

-Persartikel van SAAJS, vereniging van Afghaanse rechters ,waarin de ontvoering van en moord op een transferpartner van "De Afghanistan Bank" door de taliban,de heer M. S. (...), wordt bevestigd (Stuk 4)

-Persartikel van SAAJS, vereniging van Afghaanse rechters ,waarin de ontvoering van en moord op een collega van overdrachten van "De Afghanistan Bank" door de taliban,de heer E. (...), wordt bevestigd (Stuk 5)

-Persartikel van SAAJS, vereniging van Afghaanse rechters ,waarin de ontvoering van en moord op een controleur van "De Afghanistan Bank" door de taliban,de heer N. A. K. (...), wordt bevestigd (Stuk 6)

-Bericht uit facebook van Mohammad E. H. H. (...) van 28.6.2021 waarin de ontvoering van en moord op een bankbediende van bankkantoor van LOGAR van "De Afghanistan Bank" door de taliban,de heer S. S. (...), wordt bevestigd (Stuk 7)

- Bericht uit facebook van M. E. H. H. (...) van 9.5.2021,waarin de ontvoering van en moord op een representative manager van "De Afghanistan Bank" door de taliban,de heer S. H. M. (...), wordt bevestigd (Stuk 8)

-Persartikel Logo Tolo nieuws van 11.4.2020 waarin wordt bevestigd dat vijf medewerkers van de centrale bank zijn vermoord door de Taliban (Stuk 9)

-Mededeling van officiële website van "De Afghanistan Bank"waarin wordt bevestigd dat Y. S. (...), bestuurder adviseur, A. A. (...), kantoor verantwoordelijk en A. R. (...), chauffeur door de taliban werden doodgemarteld (Stuk 10)

-Mededeling van officiële website van "De Afghanistan Bank" waarin wordt bevestigd dat de heer M. N. (...), algemeen directeur van het Torkhamvertegenwoordigingskantoor, en N. N. (...), de financieel directeur van het Torkham-vertegenwoordigingskantoor door de taliban werden gedood (Stuk 11)"

De stukken gaan vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

2.2. Op 15 februari 2024 heeft de verwerende partij, overeenkomstig de voormelde bepaling, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;

- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", januari 2023;

- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;

- EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;

- EASO, "Afghanistan Country Focus", december 2023;

- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;

- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;

- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;

- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;

- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Middelen

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet an sich dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming. In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3. Voorafgaande opmerking

Verzoeker haalt doorheen zijn verzoekschrift aan dat er een groot gebrek is aan informatie over de situatie in Afghanistan en over de bedoelingen van de taliban.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals blijkt uit de aanvullende nota van de verwerende partij. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde

veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

Verzoeker verklaarde dat hij werd vervolgd door de taliban nadat hij, als medewerker bij Da Afghanistan Bank, had geweigerd om met hen mee te werken enerzijds, en omwille van de voormalige werkzaamheden van zijn drie broers bij het leger.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld, wat betreft de vermeende vervolgingsfeiten die voortvloeien uit verzoekers job als bankmedewerker, dat uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging, dat een vrees voor vervolging, louter en alleen omdat verzoeker voor Da Afghanistan Bank werkte, niet aannemelijk is en dat hij bijgevolg moet aantonen waarom hij nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functie. Noch de geactualiseerde informatie die door de verwerende partij wordt bijgebracht, noch de landeninformatie waar verzoeker naar verwijst in zijn verzoekschrift doen daar anders over denken. Overigens, verzoeker heeft zelf verklaard dat na de val van de regering sommige collega's lagere posities kregen bij de bank (NPO, p 21) hetgeen erop wijst dat de taliban medewerkers van de centrale bank niet louter viseren omwille van hun job als medewerker van de voormalige overheid.

Verzoeker legt met een aanvullende nota een aantal stukken neer betreffende de ontvoering en moord of aanslag op een aantal medewerkers van Da Afghanistan Bank. Nog daargelaten de vraag of het gaat om nieuwe elementen, gelet op de publicatiedata die op sommige stukken zijn vermeld en gelet op de data waarop de incidenten waarnaar wordt verwezen die plaatsvonden in 2018 en 2020, stelt de Raad vast dat niet wordt betwist dat bepaalde medewerkers voor de overheid te maken krijgen met vervolging, maar dat hiervoor reeds werd gesteld dat heden niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging. Een individualiseringsvereiste blijft aldus van toepassing en het komt aan verzoeker toe om met concrete aanwijzingen aannemelijk maken dat hij omwille van zijn voormalige functie wordt of zal worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

De verwerende partij heeft vervolgens gesteld dat het vluchtrelaas ongeloofwaardig is, omdat

- verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit gewag had gemaakt van de honderden telefoontjes die hij in de loop van de jaren zou hebben ontvangen van de taliban die hem aanvankelijk op die manier probeerden te overtuigen tot samenwerking terwijl die het begin van zijn problemen zouden hebben ingeluid
- het weinig aannemelijk is dat de taliban verzoeker eerst gedurende drie tot vijf jaar zouden hebben blijven bellen om hem te overtuigen en zij pas daarna zouden hebben ingezien dat hij weigerde, waarna pas dan een eerste dreigbrief zou zijn gevolgd
- het voorgaande des te meer onaannemelijk is gelet op verzoekers verklaringen over de ontvoeringen van medewerkers van overheidsbureaus die tussen maart 2015 en maart 2021 almaar frequenter voorkwamen

- verzoekers verklaring voor het feit dat de taliban het bij telefoontjes hielden en hem in al die tijd nooit zouden hebben benaderd niet aannemelijk is gezien zijn eigen schets van de veiligheidssituatie destijds
- verzoekers verklaringen over de reden waarom de taliban precies hem zouden viseren en de link hij vervolgens plots legt met H.K.S. als één van de protagonisten in het relaas, niet geloofwaardig zijn, nu hij hierover niets spontaan te berde had gebracht enerzijds, en het blijkt dat H.K.S. een hoge functie had binnen de bank zodat er mag van worden uitgegaan dat hij aan de informatie zou kunnen komen die de taliban van verzoeker wou zodat niet aannemelijk is dat de taliban vruchteloos in hem zouden blijven investeren
- verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over waar zijn familie na zijn vertrek verbleef toen zijn vader werd geslagen door de taliban en daarop gedeeltelijk verlamd geraakt en over het aantal keren waarop zijn vader zou zijn ontvoerd
- het feit dat verzoekers vader telkenmale zou worden ontvoerd en vrijgelaten zonder dat de taliban hun doel -met name het onder druk zetten van verzoeker- zouden hebben bereikt, niet geloofwaardig is.

Al deze motieven komen pertinent voor in het kader van de toetsing van de geloofwaardigheid van het relaas, vinden steun in het administratief dossier, zodat het aan verzoeker toekomt om ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Wat betreft het feit dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding had gemaakt van de telefoontjes van de taliban, stelt verzoeker dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal heeft geantwoord, op de vraag of hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken alle redenen had kunnen geven waarom hij internationale bescherming aanvraagt: *“Niet alle punten maar ik kon ze in het algemeen mijn probleem vertellen”* (CGVS p. 4).

De Raad stelt evenwel vast dat hem daarop werd gevraagd: *“Hebt u daar elk relevant feit voor uw redenen voor verzoek om internationale bescherming vermeld?”*, waarop hij *“Ja”* antwoordde.

Verzoeker poogt vervolgens één en ander te vergoelijken door te stellen dat hij zich voornamelijk concentreerde op het algemene beeld van zijn probleem en wijst erop dat tijd en beperkingen tijdens het interview verhinderen dat alle details volledig worden uitgewerkt, vooral gezien de complexiteit van zijn situatie en het belang van het benadrukken van kernpunten. Deze argumentatie brengt echter geen soelaas. Zoals de verwerende partij terecht in de bestreden beslissing heeft gesteld, zijn de beweerde jarenlange telefoontjes van de taliban het startsein geweest van de gebeurtenissen die verzoeker er uiteindelijk zouden toe hebben gebracht het land te verlaten. Dat het om details zou gaan die niet vermeldenswaardig zouden zijn binnen het algemene beeld van zijn problemen, of die omwille van de complexiteit van de situatie niet zouden zijn vermeld, kan dan ook niet worden bijgetreden. Het betreft wel degelijk kernelementen waarvan, zoals de verwerende partij terecht oordeelt, mag worden verwacht dat ze meteen worden aangehaald wanneer om de redenen van een verzoek om internationale bescherming worden gepeild. Uit niets blijkt dat hij omwille van tijdsgebrek bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding kon maken van de telefoontjes, die overigens gedurende jaren hebben plaatsgevonden. Waar verzoeker betoogt dat zijn focus lag op de dreigbrieven, als directe en schriftelijke bewijzen van de dreiging, en stelt dat het ‘kan zijn’ dat hij de telefoontjes als initiële contactpogingen beschouwde, terwijl de dreigbrieven een duidelijker en explicieter bewijs waren van de gevaarlijke intenties van de taliban strookt dit niet met de vaststelling dat, waar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij de verwerende partij werd uitgenodigd om zijn vluchtrelaas vrij te vertellen, hij een aanvang nam met de verwijzing naar de telefoontjes en daarover stelde: *“in het begin motiveerden en overtuigden ze me om met hen samen te werken, daarna begonnen ze met te bedreigen en traceren”* (NPO, p. 14). Hieruit blijkt dat verzoeker zelf verklaarde dat met de telefonische oproepen zijn problemen met de taliban begonnen, zodat ze wel degelijk de kern van zijn vluchtrelaas raken. De vaststelling dat hij ze onvermeld heeft gelaten bij de Dienst Vreemdelingenzaken doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Het argument dat verzoeker aanvankelijk niet zou hebben beseft dat de telefoontjes een voorbode waren van meer ernstige bedreigingen doet dat, gelet op de door hemzelf geschetste evolutie, evenmin.

Ten aanzien van de vaststelling van de verwerende partij dat het niet aannemelijk is dat de taliban gedurende drie tot vijf jaar bleven bellen om hem proberen te overhalen tot medewerking, betoogt verzoeker dat deze tactiek kan worden gezien als een poging om de geleidelijke escalatie van bedreigingen en de strategische benadering van de taliban te verduidelijken. De taliban kunnen mogelijk hebben besloten dat hardere dreigingen nodig waren om hun doel te bereiken nadat eerdere contactpogingen niet succesvol waren gebleken, zo stelt verzoeker nog. Daarmee doet hij echter niet meer dan het herhalen van zijn verklaringen, en toont hij niet aan dat de geschetste gang van zaken en de aarzeling van de taliban om daadwerkelijk op te treden tegen verzoeker van wie zij op persistente wijze medewerking eisten, niet aannemelijk is. Verzoekers argument dat het gedrag van de taliban kan evolueren naarmate ze meer informatie vergaren over de betrokken persoon en hun inschatting van zijn reacties en mogelijke bruikbaarheid verandert, biedt geen soelaas, net zomin als zijn argument dat het mogelijk is dat hij, vanwege zijn positie en rol werd beschouwd

als bron van nuttige informatie. Immers, hierna zal nog blijken dat verzoeker zelf verklaarde dat de taliban reeds een informant hadden bij de bank, met een hogere functie dan hijzelf zodat kan worden aangenomen dat hij ook aan de nodige informatie kon geraken.

Het betoog in het verzoekschrift dat de veiligheidssituatie aanzienlijk kan variëren op basis van tal van factoren waaronder de bewegingen en activiteiten van strijdgroepen en dat het mogelijk is dat de taliban in bepaalde periodes strategisch gericht waren op andere doelwitten wat hun gebrek aan directe benadering van de verzoeker kan verklaren, strookt verder niet met verzoekers verdere verklaringen dat de taliban wel degelijk daadkrachtig zouden hebben opgetreden en er verschillende ontvoeringen van en moorden op overheidsmedewerkers plaatsvonden in Ghazni in de periode dat hij er woonde en werkte (NPO p 12-13).

Verzoeker stelt verder dat hij heeft aangegeven dat hij zijn reispatronen varieerde om potentiële risico's te minimaliseren en dat deze voorzichtigheid kan hebben bijgedragen aan het feit dat de taliban geen direct contact met hem hebben opgenomen, aangezien zijn bewegingen minder voorspelbaar waren. Echter, gelet op hetgeen verzoeker zelf verklaarde over de veiligheidssituatie zoals hiervoor aangegeven enerzijds, en zijn werkuren en de informant bij de bank anderzijds, kan dit niet verklaren waarom de taliban zich gedurende jaren zouden hebben beziggehouden met telefoontjes zonder hem rechtstreeks te benaderen.

Over de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker nu eens vaagweg stelde dat hij niet wist waarom de taliban hem persoonlijk viseerden en vroegen hen informatie te geven en dan weer dat het zo was omdat hij de enige was met toegang tot de informatie enerzijds, en het feit dat hij niet spontaan had gewezen op de bankmedewerker die volgens hem een taliban-informant was als één van de protagonisten in zijn relaas en die een hoge functie had binnen de bank, zodat het niet aannemelijk is dat niet ook hij de gevraagde informatie kon bemachtigen, stelt verzoeker het volgende:

“Vage verklaringen over Taliban-eisen:

Het is belangrijk om de stressvolle omstandigheden en mogelijke taalbarrières tijdens interviews in overweging te nemen. De verzoeker kan hebben geprobeerd om in een beknopte situatie complexe details te verstrekken, wat kan leiden tot enige vaagheid in zijn initiële verklaringen.

Niet meteen alle details onthuld:

Het kan moeilijk zijn om alle relevante details meteen te presenteren, vooral in een interviewomgeving waar de druk om snel en beknopt te antwoorden groot is. Het CGVS zou meer openheid moeten bieden om de verzoeker in staat te stellen later meer informatie te verstrekken wanneer dit nodig is.

Informant H. K. S.:

Het benoemen van H. K. S. en zijn rol kan een gevolg zijn van de vraagstelling in het interview en van de geleidelijke herinnering van de verzoeker aan de belangrijke details. Het CGVS zou moeten erkennen dat verhalen soms in fragmenten naar voren kunnen komen, vooral in stressvolle omstandigheden.

Verandering van redenen in verklaring:

Het is normaal dat in een interview, naarmate de verzoeker meer vragen krijgt en inzicht krijgt in welke informatie relevant kan zijn, nieuwe details naar boven kunnen komen. Dit duidt niet noodzakelijkerwijs op onbetrouwbaarheid, maar eerder op een poging om een complexe situatie helder te verwoorden.

Promotie van H. K. S.:

Het feit dat H. K. S. een snelle promotie binnen de bank kreeg, kan duiden op mogelijke beloningen voor samenwerking met de Taliban. Dit kan een reden zijn waarom de Taliban toch bleven investeren in de verzoeker, ondanks dat hij zich niet liet overtuigen. Het CGVS zou deze mogelijkheid serieus moeten overwegen.

Laattijdig gegeven redenen:

De verzoeker kan tijdens het interview zijn gedachten hebben geordend en zich op specifieke details hebben geconcentreerd naarmate het interview vorderde. Dit betekent niet per se dat zijn antwoorden ad hoc waren, maar eerder dat hij zich diepgaander concentreerde op de context en de relevantie van bepaalde gebeurtenissen.

Het CGVS zou moeten erkennen dat verhalen van individuen in een complexe en stressvolle context kunnen verschijnen. Flexibiliteit in de interviewbenadering, het aanmoedigen van verzoeker om later meer details te verstrekken, en het naderhand evalueren van alle gegeven informatie zou aangemoedigd moeten worden zodat het een meer genuanceerd beeld kan bieden, in plaats van de verzoeker hiervoor te bekritisseren.

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het speculatief en onredelijk is.”

Verzoeker kan bezwaarlijk staande houden dat de reden waarom de taliban hem zouden hebben uitgekozen om met hen samen te werken en de aanwezigheid van een informant in de bank details zouden zijn waarbij hij tijdens het gehoor voor de allereerste keer zou hebben stilgestaan. Het is dan ook niet ernstig te stellen dat er sprake was van voortschrijdend inzicht omwille van de vraagstelling tijdens het gehoor dat hem zou hebben toegelaten om van initieel vage verklaringen over te gaan naar precieze en gedetailleerde antwoorden. De vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt om spontaan en gedetailleerd te vertellen over

kernelementen van zijn relaas van zodra hij daartoe in de mogelijkheid wordt gesteld, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Voorts, waar verzoeker stelt dat het feit dat H. K. S. een snelle promotie binnen de bank kreeg, kan duiden op mogelijke beloningen voor samenwerking met de taliban en dit een reden kan zijn waarom ze toch bleven investeren in verzoeker, ondanks dat hij zich niet liet overtuigen, valt niet in te zien hoe hij daarmee de vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat iemand als H.K.S., die door verzoeker zelf wordt bestempeld als een informant voor de taliban door hen wordt beloond kan op geen enkele manier verklaren waarom zij niet daadkrachtiger hebben opgetreden tegen verzoeker, die naar eigen zeggen gedurende jaren zijn medewerking niet heeft verleend.

Verzoeker wijst nog op de omstandigheden van het persoonlijk onderhoud waar de druk om snel en beknopt te antwoorden bijzonder groot is, onder stressvolle omstandigheden en met mogelijke taalbarrières en betoogt dat de verwerende partij meer openheid zou moeten bieden om verzoeker in staat te stellen later meer informatie te verstrekken wanneer dit nodig is zonder hem te bekritisieren.

De Raad stelt evenwel vast dat aan verzoeker de gelegenheid werd gegeven om vrij zijn relaas te vertellen, en vervolgens vragen werden gesteld om de onduidelijkheden op te helderen. Dit neemt niet weg, zoals hiervoor al werd gesteld, dat de vaststellingen die door verzoeker geïmagineerd worden geenszins details betreffen zoals hij meermaals ten onrechte benadrukt, en dat het feit dat hij daar niet spontaan gewag van heeft gemaakt bij het vertellen van zijn vluchtrelaas wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Verder kan alleen maar worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat de omstandigheden van het onderhoud, of problemen met stress of met de tolk, eraan in de weg hebben gestaan dat verzoeker alle elementen die hem ertoe hebben gebracht om zijn land te ontvluchten spontaan en op een coherente en voldoende gedetailleerde wijze uiteen te zetten. Aangezien consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid indicatoren vormen op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, kon de verwerende partij op grond van de geïmagineerde vaststellingen wel degelijk komen tot het oordeel dat ze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het relaas.

Met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker aflegde over het aantal keren dat zijn vader door de taliban werd ontvoerd na zijn vertrek en over de plaats waar hij verbleef ten tijde van het incident waardoor hij deels verlamd geraakte, stelt verzoeker het volgende:

“Verwarring over plaats van het incident:

De verwarring over de locatie van het incident kan worden verklaard door de stress en het trauma van de situatie. Het is niet ongebruikelijk dat mensen in dergelijke situaties zich niet perfect herinneren waar elk specifiek voorval heeft plaatsgevonden. Het is bovendien ook een detail.

Twijfels over meerdere ontvoeringen en mogelijke strategie van de Taliban:

De verzoeker kan de handelingen van de Taliban mogelijk niet volledig begrijpen. Als de Taliban hem onder druk zetten, kan het zijn dat hun strategie verschilt van traditionele verwachtingen. Het CGVS zou meer begrip moeten hebben voor de complexiteit van de tactieken van een organisatie als de Taliban. Het is niet de verantwoordelijkheid van de verzoeker om de precieze motieven van de Taliban te begrijpen. Het kan zijn dat de Taliban erop uit waren om zijn familie te intimideren door herhaalde ontvoeringen en vrijlatingen.

Kortom is het van cruciaal belang dat het CGVS meer rekening houdt met de menselijke reactie op stress, trauma en de complexiteit van situaties bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van asielmotieven.

Tegenstrijdigheden en verwarring kunnen voortkomen uit deze factoren en betekenen niet noodzakelijkerwijs dat het hele verhaal onwaar is.

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien er helemaal geen rekening is gehouden met de context.”

De Raad is van oordeel dat de tegenstrijdige verklaringen over de vraag waar het gezin verbleef tijdens het incident enerzijds, en hoeveel keer zijn vader werd meegenomen -1 of 4 keer- anderzijds wel degelijk afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het relaas. Verzoeker kaderde de verhuizing van het gezin van Ghazni naar Kabul om veiligheidsredenen, precies omdat zijn vader door de taliban zo zwaar zou zijn aangepakt dat hij daarbij deels verlamd geraakte. Wederom moet erop worden gewezen dat verzoeker dit ten onrechte afdoet als een detail, terwijl dit precies een kernelement is van zijn relaas, net zoals het aantal keren waarop de taliban zijn vader zouden zijn komen halen. Dit raakt immers aan de vraag of het geloofwaardig wordt gemaakt dat er een actuele vervolgingsvrees is. Daarenboven kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij stelt dat het niet aannemelijk is dat zijn vader, nadat hij verschillende keren zou zijn ontvoerd, telkenmale onverrichterzake zou worden vrijgelaten. Verzoeker stelt dan wel dat het kan zijn dat de taliban erop uit waren om zijn familie te intimideren, en dat meer begrip moet worden opgebracht voor de complexiteit van de tactieken van de taliban, maar hij biedt daarmee geen tegengewicht voor de geïmagineerde motivering, die door de Raad redelijk en pertinent wordt bevonden.

Met betrekking tot verzoekers vrees voor vervolging omwille van de tewerkstelling van zijn broers bij de voormalige overheid, heeft de verwerende partij geoordeeld dat deze tewerkstelling op zich niet wordt betwist maar dat verzoeker niet heeft aangetoond dat zij om die reden worden vervolgd. Zij heeft in die context vastgesteld dat zijn broers niet ondergedoken zijn, maar gewoon leven en werken in Kabul, dat het niet aannemelijk is dat zij een afwachende houding aannemen en ervan uitgaan dat de taliban hen niet zal kunnen vinden, temeer nu hun ouders wel gevonden en gevisieerd zouden zijn door de taliban. Dat in die optiek het ook niet geloofwaardig is dat ze er niet in slagen de broers te vinden, zeker nu zij thans alle macht in handen hebben. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban zijn broers viseren, kan hijzelf daar evenmin enige vervolgingsvrees uit doen gelden, aldus de verwerende partij.

Verzoeker stelt daar tegenover:

“Beperkte kennis van Taliban-activiteiten:

Het is wederom begrijpelijk dat de verzoeker mogelijk niet volledig op de hoogte is van de strategieën en acties van de Taliban. Ze kunnen selectief zijn in hun benaderingen en focussen op bepaalde individuen voor bepaalde redenen. Het feit dat de Taliban zijn broers niet specifiek hebben benaderd, kan te maken hebben met het feit dat de verzoeker de meest kwetsbare persoon in hun ogen was.

Verborgten leven van broers:

Het is mogelijk dat de broers van de verzoeker zich proberen te beschermen door discreet te blijven werken en hun leven in de stad voort te zetten. Een “lay low” benadering, zelfs als ze niet volledig ondergedoken zijn, kan hun kansen vergroten om niet te worden opgemerkt door de Taliban. Het feit dat zij niet meer thuis leven kan al makkelijk als ‘ondergedoken’ beschouwd worden. Je gaat namelijk niet zomaar uit huis in landen zoals Afghanistan.

Welke concrete problemen had hij?

Veiligheidsredenen, ze zijn onder bedreiging, zelfs als we in Kabul leven, ze kunnen niet thuiskomen, ze leven ergens ondergedoken.

Het is door hun werk voor de voormalige overheid.

(CGVS p. 22)

Inconsistentie over locatie van broers:

De verzoeker kan door de stress van het interview verwarring hebben over welke locatie zijn broers momenteel verblijven. Deze inconsistentie mag niet als bewijs van onbetrouwbaarheid worden gezien, maar eerder als een begrijpelijke reactie onder stress.

Vermeende informatiebronnen van Taliban:

Het is redelijk om aan te nemen dat de verzoeker's familieleden in de overheid of in de buurt van de overheid werkten en daarom werden opgemerkt door de Taliban. Er kunnen echter verschillende redenen zijn waarom de locatie van zijn broers minder bekend is bij de Taliban, zoals verschillende tijdsperiodes van hun werkzaamheden of fysieke afstand van risicovolle gebieden.

Taliban-controle na de machtsovername:

Hoewel de Taliban controle hebben over het land, zijn er nog steeds gebieden waar ze misschien minder informatie hebben, vooral als individuen proberen onder de radar te blijven. De veranderende dynamiek na de machtsovername kan leiden tot veranderingen in de operationele capaciteiten van de Taliban.

Het is belangrijk dat het CGVS rekening houdt met de complexiteit van de situatie in Afghanistan en erkent dat individuele ervaringen en interpretaties variëren. Tegenstrijdigheden en onvolkomenheden in de verklaringen van de verzoeker moeten worden begrepen binnen de context van stress en traumatische ervaringen.

Het argument van het CGVS kan niet worden aanvaard aangezien het uit de context gehaald is.”

Met deze hypothetische post factum verklaringen worden geen concrete elementen bijgebracht die de motieven ter zake in de bestreden beslissing niet van hun redelijkheid ontdoen. De Raad treedt ze dan ook onverminderd bij.

Verzoeker wijst doorheen het verzoekschrift meermaals op zijn psychologische toestand, in het bijzonder op het feit dat hij getraumatiseerd is, dat hij lijdt aan een ernstige depressie en dat de asielprocedure stresserend is. Uit lezing van de verschillende onderhouden die verzoeker in het kader van onderhavige procedure heeft gevoerd blijkt dat aan verzoeker telkens eenvoudige en duidelijke vragen gesteld werden, die verzoeker goed kon volgen, waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep en waarop hij kon antwoorden. Verzoeker of zijn advocaat hebben doorheen de procedure geen melding gemaakt van zijn onvermogen om deel te nemen aan de onderhavige procedure of verklaringen af te leggen ten gevolge van een (voorgehouden) depressie, trauma of stress. Verzoeker brengt bovendien geen enkel stuk bij ter adstructie van zijn depressie, trauma en gestresseerde toestand, laat staan wat de invloed ervan is op zijn verklaringen. Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker niet aan dat hij verhinderd is om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure met het oog op het bekomen van internationale bescherming en in het bijzonder aan de gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de verwerende partij.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, kunnen verklaren of weerleggen. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het verwijzen naar door hem opgelopen trauma's ter verschoning van zijn incoherente en gebrekkige verklaringen, het hernemen van reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen, het geven van post factum verklaringen, het uiten van persoonlijke vergoelijkingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de verwerende partij. De Raad is derhalve van oordeel dat de motieven die hiervoor pertinent werden bevonden onverminderd overeind blijven. Samen gelezen met de door verzoeker niet betwiste beoordeling van de door hem bijgebrachte documenten, volstaan ze om te komen tot de conclusie dat verzoeker zijn asielrelaas niet geloofwaardig heeft gemaakt.

In het verzoekschrift wordt verder ook gewezen op het risico dat verzoeker loopt op grond van (gepercipieerde) verwestering.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; dat uit zijn verklaringen en uit de beoordeling ervan evenmin blijkt dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft waardoor hij het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban hem niet zal viseren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst; en dat verzoeker zelf geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.

Uit de objectieve landeninformatie die werd aangeleverd door de beide partijen en die door de verwerende partij in haar aanvullende nota werd geactualiseerd blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker brengt geen actuele informatie bij die zou nopen daar anders over te denken.

Wel kunnen de volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de vermeende vervolging door de taliban, kan verzoeker zich hier niet op beroepen en blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Door verder louter te verwijzen naar zijn verblijf in België sedert eind 2021 en te stellen dat hij zich anders is beginnen te gedragen en te kleden en hij ook naar westerse muziek luistert, toont verzoeker, die soennitisch moslim is, de hulp inroept van een tolk Pashtou (NPO, p 5) en verder heeft verklaard dat hij nog contact heeft met zijn familie en vrienden in Afghanistan (NPO, p 9) niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden en evenmin dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als zijnde een ongelovige en/of besmet door westerse waarden zal worden beschouwd. Een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om daar anders over te doen denken. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in België een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, die is geboren in 1993 en opgroeide in Kabul en vervolgens ging studeren en werken in Ghazni, reeds was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide vooraleer hij naar Europa reisde, en dat niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich tijdens zijn verblijf in West-Europa bepaalde westerse denkbeelden dermate eigen heeft gemaakt dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan het leven in Afghanistan. Hij toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die als rijk zullen worden gezien en te maken zullen krijgen met criminaliteit en/of door hun familie verstoten worden omdat zij met schaamte en mislukking geassocieerd worden, dient hernomen dat een loutere verwijzing naar landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, niet kan volstaan. Verzoeker dient concreet aan te tonen dat hij bedreigd of vervolgd wordt in zijn land van herkomst, wat niet het geval is. Bovendien heeft verzoeker, die nog steeds contacten onderhoudt met zijn familie, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de beroepsprocedure evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa het slachtoffer zou worden van criminaliteit en/of door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa.

De Raad besluit dat door verzoeker, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielaanvraag en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van zijn profiel en/of zijn verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in zijn hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat in casu geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund. Er kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bepaling stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Dit standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare en geactualiseerde landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat de verwerende partij verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift nog lijkt aan te voeren dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing

is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij.

Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking. Het blijkt overigens niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Opdat, ten slotte, aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De geactualiseerde informatie waarnaar de verwerende partij verwijst in haar aanvullende nota doet daar niet anders over denken.

Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van

december 2023 die door de verwerende partij in haar aanvullende nota werd toegevoegd nog steeds actueel. Overigens moet erop worden gewezen dat de referentieperiode in dit rapport loopt tot 30 september 2023 en verzoeker noch in zijn verzoekschrift, noch, nadat hij in kennis werd gesteld van de aanvullende nota van de verwerende partij, actuele informatie heeft bijgebracht die daar anders over doet denken.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Ghazni. De Raad stelt vast dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de informatie in de in de bestreden beslissing gehanteerde *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

4. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet loopt.

5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig juli tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS